

børnene, der alle var nederlandske statsborgere, at følge med K til Tyrkiet, fandt EMD ikke, at der var noget der tydede på, at der var uoverstigelige hindringer for A og børnene for at bosætte sig i Tyrkiet.

EMD bemærkede, at K's børn på tidspunktet for udvisningen stadig var meget unge – henholdsvis seks og 1½ år – og derfor i en alder, hvor de kunne tilpasse sig. Kun et af børnene boede med K, og det var for en relativ kort tid, idet K flyttede fra familien i 1992, hvor barnet var seks måneder, og K var indsat fra maj 1993 indtil udvisningen. Hvis A valgte at blive i Nederlandene med børnene, ville splittelsen af familien derfor ikke have samme indvirkning, som hvis de havde boet sammen som en familie i meget længere tid.

EMD tog endvidere i betragtning, at K ikke var udvist for bestandig.

Under disse omstændigheder fandt EMD, at der ikke havde været en krænkelse af EMRK artikel 8. (Dissens).

Der kan endvidere henvises til **Yilmaz mod Tyskland**, Dom af 17. april 2003, og **Benhebba mod Frankrig**, Dom af 10. juli 2003.

## 2. Domme fra Højesteret og landsretterne

Der refereres i det følgende en række domme fra Højesteret og landsretterne, der kan give et billede af, hvorledes den konkrete afvejning efter udlændingelovens § 26 falder ud ved domstolene. Der kan i øvrigt henvises til gennemgangen i Anklagemyndighedens Årsberetning 1998-1999, 2000 og 2001-2002.

### 1. Udlændingen er født i Danmark eller kommet hertil i barnealder:

**U.2000.1600H »Vollsmose-sagen« (Ikke udvisning):** T, der var tidligere straffet, blev idømt tre års fængsel for røverier, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1. T, som var tyrkisk statsborger, var født i Danmark i 1976. T blev under et ferieophold i Tyrkiet i 1993 forlovet med en tyrkisk pige, som han giftede sig med under et nyt ophold i Tyrkiet i 1995. Ægtefællen kom til Danmark i 1997, og i november 1998 fik de en datter. T's ægtefælle ønskede at blive skilt, idet hun havde mødt en anden mand, som hun og datteren nu boede sammen med.

Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesteret: »T er født og opvokset i Danmark, hvor også hans nærmeste familie fortsat bor. Han har fra sit 12. år i næsten seks år været anbragt i familiepleje hos en dansk familie. Han har gennemført et dansk skoleforløb og påbegyndt en erhvervsgrunduddannelse her i landet. T taler, læser og skriver dansk, mens han har vanskeligt ved at læse og skrive tyrkisk og kun taler dagligdags tyrkisk. Han har flere gange - senest i 1996 - været på kortere ferieophold i Tyrkiet. Han har ikke længere nogen forbindelse med familie i Tyrkiet. Højesteret finder på denne baggrund, at T har en så stærk tilknytning til Danmark og en så beskeden tilknytning til Tyrkiet, at en udvisning af ham - uanset grovheden af den kriminalitet, han har begået, og uanset usikkerheden om ægtefælens og fællesbarnets fremtidige opholdssted efter en eventuel skilsmisse - ville være i strid med det krav om proportionalitet, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Højesteret finder derfor, at T ikke skal udvises, og stadfæster som følge heraf byrettens dom af 15. juni 1999.« T blev således ikke udvist.

**U.2005.1766H »Curra-sagen« (Udvisning):** T1 og T2, der var tyrkiske statsborgere, blev fundet skyldige i bl.a. røveriforsøg, grov vold samt manddrab ved knivstik. Disse forhold var begået, mens T1 var 17 år og T2 16 år. T1 blev idømt fængsel i ti år, og T2 blev idømt fængsel i otte år. Om udvisningsspørgsmålet udtalte Højesterets flertal: »T1 er født i Danmark, mens T2 kom til Danmark som 3-årig. De har begge haft deres opvækst og skolegang her i landet, hvor også deres forældre og søskende bor. De har således en stærk tilknytning til det danske samfund og til herboende personer. De har dog samtidig en ikke uvæsentlig tilknytning til Tyrkiet og tyrkisk kultur. De taler tyrkisk og har ca. hvert andet år været på besøg i Tyrkiet, hvor de har en stor familie. De er begge straffet tidligere og er nu idømt langvarige fængselsstraffe for bl.a. drab, forsøg på røveri samt grov vold. Efter en samlet afvejning tiltræder vi, at forhold som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, under disse omstændigheder ikke taler afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, og at udvisning heller ikke kan anses for stridende mod art. 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.« T1 og T2 blev udvist for bestandig.